

ved Brandassurance og navnlig det sidste; men det er noget ganske Andet end, hvad det samme Indbøjs Værdi er i Handel og Wandel. Jeg tror, at det som oftest vil vise sig ved Forauktionering af et Bo, at denne Værdi ingenlunde er den samme som Assurance. Jeg tror derfor, at vil man gaa til en Bestatning af den uproduktive Formue, hvad jeg for mit Vedkommende ikke finder rigtig og helst vil undgaa, vil det være rigtigere at lægge Assuranceværdien til Grund, hvor den findes, end Værdien i Handel og Wandel. Man vil i hvert Tilfælde derved befri samvittighedsfulde Skatteydere for store Skrumpiler, naar de skulle til at vurdere deres Bo til Skatteansættelse. Jeg skal endnu kun med Hensyn til dette Punkt bemærke, at det ogsaa af den Grund forekommer mig at være mindre heldigt at gaa til en Bestatning af saadanne Gjenstande som Bøger og Kunstfager, at det indirekte bliver en Skat paa Kunstnere og Forfattere, det vil ikke opmuntre Folk særlig til at købe Kunstfager — Lysten dertil er jo ikke saa overdreven stor i vort Samfund —, naar de vide, at de skulle svare Skat f. Ex. af de Malerier, de anskaffe. Endnu skal jeg kun med Hensyn til dette Punkt bemærke, at det forekommer mig, at naar man i § 10 Nr. 1 nævner som undtagne fra Skat de Staten og vel ogsaa Kommunerne og forskjellige Institutter tilhørende Lystskove, Parke og Haveanlæg, som ere henlagte til offentlig Brug, burde man ogsaa nævne Kunstsamlinger, til hvilke der er offentlig Udgang, det vilde dog — og dette Moment blev allerede fremdraget i 1872 under Behandlingen af den tilsvarende Lov — være lidt urimeligt at beskaffe Grev Moltkes Malersamling, som han med stor Liberalitet holder aaben for Publikum. Men dersom man overhovedet vil fastholde den uproduktive Formue, saa vil jeg i ethvert Fald meget anbefale, at man gaar til at forhøje det Beløb, som efter § 13 er fritaget for Skat. Dette Beløb er sat til 1000 Kr., jeg tror, at dersom man vil gaa til at sætte et Beløb af 3. til 4000 Kr., vil man komme lidt over mange praktiske Vanffeligheder, thi det vil repræsentere den almindelige Værdi, som de mindre Skatteydere almindelige Indbø har, og det Tab, man vilde lide derved, er for Kommunen aldeles forsvindende. Man foreslaar jo her $\frac{1}{10}$ pro mille af Formuen for hver Procent, der lignedes paa Indtægten; i Kjøbenhavn, hvor man har 3 Procent Indkomstskat, vil det blive $\frac{3}{10}$ pro mille, altsaa for et Indbø til 4000 Kr., vil det blive Kr. 20 Dre. Jeg tror virkelig, at den Krone og 20 Dre vil volde Kommunen for ikke at tale om de Skattepligtige, langt mere

Besvær og Byrde, end Beløbet er værd. Det Forhold, hvori Skatteværdien skal deles mellem Opholdskommunen og den Kommune, hvori den paagældende Formue findes, er det vistnok vanskeligt at opstille noget egentligt Princip for, det maa ganske bero paa et praktisk Skøn. Jeg er i Modsetning til den sidste ærede Taler af den Forøining, at man snarest har givet Opholdskommunen for Lidt, jeg tror, at det maa siges, at i mange Tilfælde er det dog Opholdskommunen, paa hvis kommunale Gøder den Paagældende langt overveiede lægger Beslag, og jeg tror særlig, at dette gjælder, naar man gaar til at medtage Embedsindtægter. Thi der er neppe nogen Tvivl om, at til Ex. de Høiesteretsassessorer, som bo udenfor Kjøbenhavn, stille større Krav til deres Opholdskommune end til Kjøbenhavns Kommune, hvor Retten findes. Jeg vilde i det Hele ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Rimestad) anbefale, at man ikke fastholder denne Bestemmelse for Embedernes Vedkommende, og jeg tror, at man i hvert Tilfælde bør gaa til et andet Delingsforhold. Men særlig vilde jeg ligesom det ærede Medlem gjøre opmærksom paa, at man vil begaa en høj Grad af Ubillighed, dersom man ikke i denne Lov træffer en særlig Bestemmelse med Hensyn til en enkelt Kommune, nemlig Frederiksberg. Dette Lovforslags Gjennemførelse vilde for Frederiksbergs Kommune være en fuldstændig Ruin, ubetinget! Man vil maasse sige: Men Frederiksberg Kommune kan jo gaa op i Kjøbenhavn. Det er nu et Spørgsmaal, som kan omtvistes, og hvor forskellige Synspunkter kunne gjøres gjældende, men saa meget forekommer mig klart, at man ikke bør begynde med at ruinere Kommunen; thi det er dog sikkert, at det saa vilde være langt vanskeligere at tilveiebringe Sammensmeltningen med Kjøbenhavn paa rimelige Vilkaar.

Jeg skal foreløbig indstrænke mig til, hvad jeg her har anført. De Herrer ville se, at jeg ikke staar som en principiel Modstander af Loven. Dersom man vil, hvad jeg tror, af andre Grunde vil blive nødvendigt, fjernes Bestemmelsen i § 37 — dersom man i § 14 vil gaa til det Forslag, som Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse i sin Tid har stillet, og som jeg anser for ubetinget rigtig, at fritage alle Indtægter paa mindre end 1,000 Kr. for Skat — dersom man vil forhøje den Del af Formuen, der efter § 13 er fritaget for Skat, fra 1000 Kr. til 3 eller 4000, og selvfølgelig forandre de Frister, som ikke passer til Kjøbenhavn, tror jeg, at der ibrigt foreligger et meget brugbart Grundlag for en Forhandling, og at det saa maasse